

عنوان مقاله:

رابطه دین مداری و بصیرت دینی در نهج البلاغه

محل انتشار:

دوفصلنامه کتاب قیم، دوره 2، شماره 7 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

دل آرا نعمتی پیرعلی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرج

فاطمه مسجدی - دانش آموخته علوم قرآن وحدیث دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کرج

خلاصه مقاله:

دین اسلام برای همه ابعاد وجودی انسان و شیون مادی و معنوی زندگی او برنامه ارایه کرده است. پس میتواند مدار زندگی بشر قرار گیرد و پاسخگوی نیازهای جسمی و روحی، فردی و اجتماعی انسان باشد. نهج البلاغه به دلیل اشتغال بر تعالیم جامع و مرتبط با حوزه های مختلف معرفتی، ازجمله عقاید و اخلاق، یکی از منابع اسلامشناسی است که قابلیت پاسخگویی به نیازهای معرفتی انسان را دارا می باشد، از آن جمله، مساله بصیرت دینی و رابطه دینمداری با آن است که در این کتاب به طور کامل تبیین شده است. دین مداری در نهج البلاغه به معنای بهره مندی از روح تعبد و بندگی و ایجاد تلازم میان علم و عملدر عرصه ها و حوزه های مختلف حیات فردی و اجتماعی است که این دو، شاخصه سوم دین مداری یعنی بصیرت دینی را موجب می شوند که خود، در تعامل متداخل با دو اصل تقوی (تعبد) و ولایت پذیری حمیت و غیرت دینی را در وجود انسان دین مدار متجلی می سازد.

کلمات کلیدی:

دین مداری، بصیرت دینی، تقوا، ولایت پذیری، غیرت دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/808803>

